

Perioada de timp actuală și cea viitoare (15)

Creația

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 28.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

În veacul actual toată creația suspină și zace în durerile nașterii; ea este supusă deșertăciunii (nu de bună voie, ci din cauza celui care a supus-o), având speranță (Romani 8.18-22). Căci într-adevăr, când omul, împreună cu toată creația, al cărei cap era, prin neascultare a rupt legătura care îl lega de Dumnezeu, i s-a spus: „Blestemat este pământul din cauza ta; cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; și îți va da spini și măcăciuni; și vei mânca iarba câmpului. În sudoarea feței tale vei mânca pâine, până te vei întoarce în pământ, pentru că din el ai fost luat; pentru că țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3.16-19). Aceasta este originea suspinului și a dorinței vii a creației. Începând din momentul acesta pământul, care hrănea pe om cu roade minunate, s-a acoperit cu spini și pălămidă; și omul a primit hrana din pământ numai prin aceea că l-a lucrat în sudoarea feței sale. Animalele, care mai înainte au venit la Adam, și cărora el le-a dat nume, fugeau când îl vedeau sau se luptau cu el, ca tiran al lor. Oboseala, de care suferea trupul său, sudoarea, care curgea pe fața lui, i-a amintit că el poartă în sine boala și moartea; căci începând de atunci viața pentru om era numai o luptă împotriva morții. El a intrat cu lacrimi și suspine în ea, și tot așa a ieșit din ea.

Durerile creației au crescut prin răzvrătirea omului. De exemplu nu poate fi pus la îndoială, că potopul a schimbat radical starea creației, prin aceea că a slăbit puterea ființelor vii și le-a scurtat viața. Dacă până atunci ceea ce creștea era suficient ca hrană pentru om, după aceea i-au fost date și animalele ca hrană, ca el să se hrănească cu carnea lor. Dacă, așa cum se poate presupune, atunci a plouat pentru prima dată, acela trebuie să fie și timpul în care au început furtunile și inundațiile, care începând de atunci au pustiiit deseori pământul. Și câtă umilire și oboseală a adus încurcarea limbilor, ca urmare a răzvrătirii omului la Babel? Câte războaie nu a pricinuit ea prin despărțirea familiilor, în mod deosebit a națiunilor care se invidiau una pe alta? Nu sunt în cele din urmă păcatele Sodomei, Ninivei, Israelului, care au transformat cele mai frumoase regiuni ale pământului în pustiu?

Da, întreaga creație așteaptă și suspină. Suspină animalele, care se sfâșie unele pe altele, care la rândul lor urmăresc pe oamenii cu o poftă nesățioasă, ca să-și satisfacă plăcerea; ele sunt tovarășii lor de lucru și de suferință și deseori au ca plată nimic mai mult decât un tratament barbar și blesteme. Suspină plantele, cu toate că în minunăția lor vestesc încă gloria Creatorului, totuși ele și-au pierdut prima lor frumusețe și suferă astăzi de boli ciudate. Suspină pământul, care a fost blestemat la început și începând de atunci a suferit schimbări din cauza păcatului locuitorilor lui, care începând din zilele lui Abel deseori a băut sângele omului vărsat prin mâna fratelui, care în fiecare zi încă primește sudoarea și lacrimile noastre și care în cele din urmă se deschide ca un loc mare de înmormântare, ca în sânul lui să ascundă stricăciunea noastră. Toate suspină împreună; dar Creatorul nu le-a creat pe toate pentru a suspina, El, care este dragoste; și cu siguranță întreaga creație nu a creat-o în această stare, atunci când El s-a uitat și iată, totul era bun! Totul suspină în speranța să fie eliberate cândva de robia stricăciunii, ca să aibă parte de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu.

Și de asemenea și noi, cauza suspinului, noi, cei care prin trupul nostru neputincios aparținem acestei creații, care suspină, dar care prin Duhul suntem traducătorii raționali ai suspinelor ei de neînțeles; și noi suspinăm în noi înșine, așteptând înfierea, și anume răscumpărarea trupului nostru. Atunci suspinele noastre vor înceta, când Acela, „pe care noi Îl așteptăm din

cer, va schimba trupul stării noastre smerite, ca să-l facă asemenea trupului Său de slavă”. Atunci și eliberarea creației va fi aproape; căci puterea prin care El va glorifica ultima părțică a trupului nostru supus putrezirii El o va folosi curând după aceea „ca să-Și supună toate lucrurile” (Filipeni 3.20-21). După ce Boaz cel puternic și ceresc va lua-o pe Rut moabita, El nu va întârzia să cumpere și moștenirea ei. „Atunci”, aceasta înseamnă **în veacul viitor**, după ce Domnul a lovit pământul cu nuiuaa gurii Sale și a omorât pe cel rău cu suflarea gurii Sale, „lupul va locui cu mielul și leopardul se va culca lângă ied; și vițelul și puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș. Și vaca va paște cu ursoaica, puii lor se vor culca împreună, și leul va mânca paie ca boul. Și pruncul care sugă se va culca la gura scorburii năpârcii, și copilul înțărcat își va întinde mâna în vizuina viperei” (Isaia 11.6-8). „În ziua aceea”, spune Domnul cu privire la aleșii Săi, „voi face legământ pentru ei cu fiarele câmpului și cu păsările cerurilor și cu târâtoarele pământului. Și voi zdrobi din țară arcul și sabia și războiul; și-i voi face să locuiască în siguranță” (Osea 2.18). Numai șarpele singur pare să trebuiască să facă excepție de la aceasta, pentru a rămâne o mărturie veșnică a înșelăciunii, a cărei unealtă el era (Isaia 65.25). „Pustiul și țara uscată se vor bucura, și pustietatea se va veseli și va înflori ca trandafirul. Va înflori din belșug și se va bucura, da, cu bucurie și strigăt” (Isaia 35.1-2). „Munții și dealurile vor izbucni în cântări înaintea voastră și toți copacii câmpului vor bate din palme. În locul spinului va răsări chiparosul și în locul urzicii va răsări mirtul. Și aceasta va fi pentru Domnul un nume, un semn pentru totdeauna, care nu se va stinge” (Isaia 55.12-13).

Chiar și moartea, acest izvor al întristării și suspinului, nu va fi ea înlăturată în acest veac, cel puțin pentru cei drepti? Aceasta este probabil, dacă ținem seama că este vorba categoric numai despre moartea celui păcătos, care, dacă moare la vârsta de o sută de ani, va fi încă tânăr; dimpotrivă cu privire la cei drepti se spune: „Și locuitorul nu va zice: „sunt bolnav”. Nu va mai fi acolo prunc care să trăiască puține zile, nici bătrân care să nu-și împlinească zilele. ... Zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacului și aleșii Mei se vor bucura de lucrarea mâinilor lor” (Isaia 33.24; 35.10; 65.19-22). Știm însă că copacii trăiesc până la o mie de ani, o perioadă de timp de care s-au apropiat și primii oameni, fără însă s-o ajungă. Probabil acesta este și sensul cuvintelor lui Isus adresate Martei: „Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nicidecum nu va muri, niciodată” (Ioan 11.25-26). Aceia care au crezut în Domnul și vor trăi atunci când va începe veacul viitor, nu vor muri pe toată durata acestui veac viitor, și aceia care au murit vor învia în acel moment, așa cum Domnul a spus în altă parte: „cei socotiți vrednici să aibă parte de veacul acela și de învierea dintre morți ... nu mai pot muri, pentru că sunt ca îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii” (Luca 20.35-36).

Oricum ar fi, acestea vor fi „timpuri de înviore de la fața Domnului” (Fap. 3.19) pentru o creație obosită. Astfel ea va fi eliberată de robia stricăciunii, ca să fie în libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Căci în timp ce astăzi satan și îngerii lui, stăpânitorii acestei lumi întunecate, exercită de sus influența lor rea, atunci Adunarea respectiv Biserica unită cu Capul ei în locurile cerești va fi canalul binecuvântărilor, care se vor răspândi peste întreaga creație. Atunci se va cânta: „Lăudați pe Domnul Lăudați pe Domnul din ceruri! Lăudați-L în locurile înalte! Lăudați-L, toți îngerii Săi! Lăudați-L, toate oștirile Sale! Lăudați-L, soare și lună, lăudați-L, toate stelele lumii! Lăudați-L, ceruri ale cerurilor și voi, ape, care sunteți mai presus de ceruri. Să laude Numele Domnului; pentru că El a poruncit, și au fost create. Și le-a

așezat în vecii vecilor; a dat o hotărâre și nu va trece. Lăudați pe Domnul de pe pământ, voi, monștri ai mării și toate adâncurile; foc și grindină, zăpadă și abur, vânt al furtunii care împlinești Cuvântul Său, munți și toate dealurile, pomi roditori și toți cedrii, fiare și toate vitele, reptile și păsări înaripate, împărați ai pământului și toate popoarele, cei mari și toți judecătorii pământului, feciori și fecioare, bătrâni și tineri: să laude Numele Domnului, pentru că Numele Său este foarte înălțat; măreția Sa este mai presus de pământ și de ceruri!” (Psalmul 148).

Tradus de la: [Der gegenwärtige und der zukünftige Zeitlauf \(15\) \(Botschafter\)](#)

Articol apărut în franceză: *Mesagerul mântuirii în Hristos* – anul de apariție 1857

Traducere: Ion Simionescu